

голод — — тоді ще раз тільки підняв би його, щоби застукати до останніх дверей життя для їх відчинення...

Але нині — —?

У вогкім холоді там під землею налягла на нього важким тягарем свідомість вимоги лишитись людиною з правом до життя, з правом самому рішати в своїх ділах і невдачах і вона відтягала на бік, неначе хотіла б відобрати силу до останнього удару.

Опертий на молоті стояв, нездібний задержати життя ані його відкинути. Вповні оглухлий.

Нараз немов малі м'які руки спочили на його великій, твердій долоні — наче були з ним, в самотності й опущенні.

Малі пальці непомітно знову оживили кров. Наново поплила вона тілом, збудила життя і силу.

Рука вхопила за молот і підняла його до удару — не на каміння, але на ворога, що окружив його і хотів задушити: на трусливість, смерть і ніщо.

„Ні, я не відійду від вас, я хочу жити з вами і для вас працювати“.

Почата праця поклала в скелях лише хідник, а добула людині силу життя і домагання життєвого змісту, турбот і щастя.

Зрештою праця була панщиною і день не стався вартим труду.

То ж тепер каміння сильніше покотилось в діл, усе теплішим ставало життя, усе більшала радість в думках за тих, що в хаті.

Аж ось і тінь просунулась: — жах — не побачити їх — тут в кам'яній домовині лишитись. Незчислимі небезпеки воліклись довкруги.

Розбив їх своєю холодною сміливістю, але зараз відживали вони знову. Не завважив поту на своїм чолі, ані умучення в руках. Одно лише наповняло по береги його душу: турбота за тих, з котрими вязала його дружба і любов.

Ні, він не піде від них — ні нині, ні завтра — ніколи, ніколи! І заки як слід усвідомив це собі, тверді долоні зложились до молитви: „Захочай їх для мене, Боже, і мене для них, Всемогучий і Ласкавий, що небо і землю держиш!“

Любов піддержує віру а віра любов і в тім трітій союзі працював гірник бадьоро в голоді й небезпеці; працював сильно з посвятою за час і вічність.

З німецької мови переклав:

І. Черкавський.

